

havde dør i Forvejen, i Husleje have kostet os ca. 900 Kr. For 900 Kr. kan vi hjemme hos os købe en lille, beskeden Villa, og vi vilde da have foretrukket at købe en Villa til hver af de alderdomsunderstøttede fremfor at faa dem ind paa Alderdomshjemmet til en Husleje af 900 Kr. om Aaret for hver. Vi lod være med at bygge, og Sandheden tro, vi lod ogsaa være med at købe Villaer. De gamle Mennesker lever fremdeles i Kælderrum, paa Kvistkamre eller i Baggaarde, alt sammen fordi Sundhedsautoriteterne her i Byen mente, det var meget betænkeligt, at vi gik hen og byggede Boliger til de gamle til en Pris, der var ringere end 900 Kr. pro persona. Det er en underlig Maade, Sundhedsautoriteterne varetager de gamles Interesser paa, i hvert Tilfælde i det her foreliggende Tilfælde. Hvad Børnehjemstilsynet angaar, er det meget ofte, at der ogsaa fra den Side stilles ganske urimelige Forordringer. Man har truet os med, at vi vilde miste vort Statstilskud, hvis vi ikke vilde indlade os paa, hvad vi ansaa for rent forrykt Byggeri. Vi ønsker, at vore Børnehjem skal være pæne og ordentlige, men at alt, hvad der hedder Luksus og Overflod, skal undgaas, dels af økonomiske Grunde, dels fordi Børnene ikke har godt af at være vant til alt for flotte og store Omgivelser, naar de kommer ud under smaa Forhold efter deres Konfirmation.

Alle de Krav, man saaledes har stillet til os fra Autoriteternes Side, har bevirket, tror jeg, at vi undertiden har bygget noget for dyrt. Der er Forskel paa en By paa 10 000 Indbyggere og Byer som København, Aarhus og Odense. Det er rimeligt, at saadanne store Byer kan indlade sig paa et flottere Byggeri end smaa Byer, og dog er jeg ikke helt sikker paa, at det altid er rigtigt, at de gør det. Jeg tror, at saa længe vi mangler saa mange Børnehjem, som vi gør, vil det være rigtigere at bygge meget end at bygge flot. Saa længe der er saa mange gamle Mennesker, der mangler Opholdsrum, vil det være rimeligere, at man bygger meget og beskeden, i Stedet for at man bygger flot og saa kun bygger for en ringe Del af dem, der har Trang til at faa Plads. Men vi animeres, som sagt, af Ministeriets Embedsmænd, af Autoriteterne, til at udvise denne Flothed, og vi har ikke noget Middel til at hindre det. Men til Trods derfor og til Trods for, at vi har maattet laane Penge til disse meget store Foretagender, er det dog min sikre Overbevisning, at der ikke er nogen Købstadkommune, som ikke vil være i Stand

til at opfylde sine Forpligtelser med Hensyn til Renter og Afdrag i den kommende Tid. Det, man maa ønske, er, at man fra Statens Side giver saa rimelige Afdragsfrister som muligt, men naar det sker, vil der ikke være nogen Grund til at ængstes for vor Evne til at betale, hvad vi skylder.

Derimod er der et svagt Punkt, der daglig giver os Anledning til Bekymringer ude i Købstæderne og for Resten ogsaa i Landkommunerne. Det var det Forhold, som det ærede Medlem Hr. Jacob Christensen berørte forleden Dag, Forholdet mellem Staten og Kommunerne. Man har fra Finansministeriet, ret ublufærdigt synes jeg, gennem Pressen gjort gældende, at Kommunerne maatte paa strengere Indbetalingsvilkaar med Hensyn til de Skatter, Kommunerne opkræver for Staten. Det forekommer mig, at naar man fra Statens Side ønsker at kræve Kommunerne, vilde det være rigtigere at henvende sig til Kommunerne direkte — den Vej gaar Staten jo mange Gange i Løbet af Aaret — end at fremsætte sine Krav og Klager gennem Pressen. Det kan ikke skabe noget godt Forhold mellem Kommunerne og Staten, og det kan ikke styrke hverken Kommunernes eller Statens Kredit, at noget saadant finder Sted. De Trusler, man fremsatte offentligt i Forbindelse med disse Krav, gik bl. a. ud paa, at Staten, hvis Kommunerne ikke stillede sig mere imødekommende med Hensyn til at indbetale Skatterne, vilde se sig nødsaget til at straffe Kommunerne ved selv at opkræve sine Skatter. Maa jeg straks sige, at denne Straf vilde vi tage uden at blive meget bedrøvede. Finansministeriet maa for vor Skyld gerne i samtlige Købstadkommuner ansætte Embedsmænd til at opkræve Statsskatterne, vi skal ikke græde. Jeg tror endda, at man meget vel kunde faa en Udtalelse fra samtlige Købstadkommuner om, at man vilde sætte Pris paa, at Finansministeriet vilde benytte denne Ordning; den Metode, man bruger ved Optrængen af Statsskatterne, er ikke saa yndig, at vi skulde ønske at være Mellemlid længere, end vi er tvunget dertil. Da denne Kritik og disse Udtalelser var fremsat offentligt i Pressen, sidste Gang i Januar—Februar Maaned, fandt jeg, at nu gik det for vidt, og jeg tog da offentlig til Genmæle mod de Anklager, som rettedes mod Kommunerne. Jeg anførte ved den Lejlighed, at det ingenlunde var saaledes, at Staten havde Penge til gode hos de danske Kom-